

II

Šįryt Čeisė tyli kaip niekada. Iš savo buto pasiėmiau rankinę, švarių drabužių ir vėl atėjau pas ją. Naršydama spintoje ji sunkiai atsidūsta, tada vėl pasineria į paieškas. Akimirką svarstau, dėl ko dūsauja: ar galvoja apie mane, ar apie tai, kokią suknelę šiandien užsivilkti. Pakraipau galvą ir klesteliu ant sofos. Gerai, kad manęs nevargina garderobo iššūkių. Juodos kelnės arba mėlyni džinsai ir palaidinės, būtinai ilgomis rankovėmis, nuolatiniai mano palydovai. Retai kada renkuosi ryškesnes spalvas. Dažniausiai juoda, ruda ir tamsiai mėlyna, populiariausios spalvos. „Laidotuvių mados“ – taip mano spintos turinį apibūdino Čeisė. Šiandiena – ne išimtis.

– Jis nori, kad sektum savo viršininę? – galiausiai prabyla draugė.

– Panašiai. Galvoja, sumokės apvalią sumelę, ir sutiksiu.

– Pinigai tau praverstų.

– O tau praverstų nepermatomos palaidinės, – atšaunu. – Mikičiau renkis, nes pavėluosim į darbą, – ir sviedžiu į ją spalvotą dekoratyvinę pagalvėlę.

Pirmą kartą gyvenime Čeisė atsižvelgia į mano pastabą ir pakabina į spintą apdarą, primenantį užuolaidą.

– Nepykstu, nes rytoj eini su manimi į „Operos fantomą“.

– Nepalikai kitos išeities, – iškeliu rankas.

Čeisė pasidabina gražiausia safyro žalumo suknele, ties kaklu puošta skaidriais karoliukais. Mano galva, blizgučių kiek per daug, bet juk ne aš ja vilkiu. Čeisės skonis apskritai ekstravagantiškas. Aš nedirščiau nešioti tokių permatomų rūbų. Man patinka subtilus elegantiškas stilius. Tik alga dažniausiai liepia rinktis džinsus.

Pasinėrusios į neįpareigojančią diskusiją važiuojame į redakciją. Nors bijau, nedirštu prisipažinti garsiai. Čisei mano baimės atrodys persūdytos. Ji drąsi, energinga mergina, jos smegenų „užrašinėje“ apie baimes nieko neužsimenama. Jaučiuosi kaip balta varna juodųjų būryje.

Viršininkė jau savo kabinete. Išgąsdinta rytinio pasisveikinimo, puolu žiūrėti, ar nepavėlavau. Mano laimei, ji neturės prie ko prikibti, nebent dėl prasto kavos skonio. Kokią užsakė ūkvedė, tokią ir verdu.

Sukdama ratus aplink savo rašomąjį stalą, kovoju su savimi. Man gaila Sisi. Čeisė sako, kad esu per daug žmogiška ir atlaidi. Galbūt. Norėčiau pasiteirauti, kaip laikosi viršininkė. Nuoširdžiai norėčiau, tikrai. Ji atrodo visai sugniuždyta, tokios jos man neteko matyti visus metus (tiek laiko čia dirbu). Polė išpūtusi akis nežymiai purto galvą, ragina nedaryti to, ką ketinu. Bet kažkas juk privalo parodyti bent šiek tiek užuojautos. Prieštaraudama savo kolegei iškeliu nosį ir nukulniuuju pas viršininkę.

Tyliai pabeldusi į stiklines duris, laukiu kvietimo užėiti. Ponia Gregorian šypteli ir pakviečia vidun.

– Nenorėjau trukdyti, bet ar gerai jaučiatės? – droviai paklausiu.

Neturėdama kur dėti rankų, suneriu pirštus lyg melsčiausi. Neketinu pasakoti viršininkei, kad man pasiūlė tapti šnipe. Tai būtų nežmoniška.

– Ivana, brangioji, – kreipiasi ji meiliai kaip niekada, – mus padavė į teismą už šmeižtą. Argentas labai audringai sureagavo į tą straipsnį.

Savo akimis mačiau, kaip „audringai“. Greičiau jau užmigo žiemos miegu.

– Prisėsk, – pakviečia viršininkė, ir aš klesteliu ant nedidelio minkštasuolio. – Jis eis iki skerdynių, Ivana.

– Jei visi taip reaguotų į bulvarinius laikraščius, nė vienas žurnalistas nebeturėtų darbo. Per dieną išspausdinama daugybė straipsnių. Juose yra visko: tiesos, melo, kandžių replikų, bet dar niekas nebuvo už tai nuteistas mirtimi, – bandau nuraminti Sisi.

– Tai Gabrielis Argentas. Jis mato pasaulį kitaip nei mes. Jis tą straipsnį priėmė kaip asmeninį įžeidimą. Bėda ta, kad aš nežinau, kas buvo informacijos šaltinis. Negaliu net prisiminti, kaip ta informacija pateko man į rankas, – prisipažįsta viršininkė.

Apimta nevilties Sisi nunarina galvą it nuskriaustas šunytiš. Man jos labai gaila, bet negaliu pasakyti, kad tikiu tuo, ką ji šneka. Vidinis balsas liepia ja nepasitikėti.

– Tai kodėl nusprendėte išspausdinti? – klausiu.

– Juk čia aukso luitas! Argentas ir panelė Berklei yra labiausiai komentuojama pora, supranti? Tiksliau, buvo. Faktas, kad Argentas smurtauja prieš moteris, yra karščiausia naujiena.

– Juk tai bulvaras, – sakau vis dar nesuvokdama esmės. – Melas, kuris kenkia žmonėms.

Negalėčiau dirbti žurnalistė ir iš piršto laužti istorijų. Kam juodinti svetimus žmones, jų reputaciją? Juk dėl išpildo purvo kenčia jie patys, jų darbas, verslas, šeima, vaikai. Kaip galima būti tokiems abejingiems?

– Skandalai neša mums pinigus. Bloga reklama vis vien yra reklama. Liaudis trokšta nešvarių skalbinių, pykčio ir smurto. Visuomenė minta kitų žmonių krauju. O mes už tai gauname pinigus.

– Atleiskite, jei supratau neteisingai, bet kieno krauju tada mis Argentas?

Jei Sisi mano žinanti, ko nori visuomenė, tai kodėl stebisi, kad Argentas padavė žurnalą į teismą? Mano taikli pastaba priverčia viršininkę susimąstyti. Tikrai nesu to vyro pusėje, bet teisti žmogaus, pasipriešinusio paskaloms, neketinu. Nesitikiu sulaukti at-

sakymo iš Sisi, todėl linktelio atsiprašydama ir išeinu, palikdama ją vieną su savo mintimis.

Gamtoje žvėrys yra žiaurūs, bet medžioja tik dėl to, kad išgyventų. Kuo žmonės geresni už laukinius gyvūnus, jei medžioja tam, kad pajustų malonumą? Šiame pasaulyje tikrai šio to nesuprantu. Užuojauta ir pagarba vienas kitam garuoja kaip dūmas. Gal per jautriai reaguuju, bet nepateisinu priemonių, kurios kenkia kitiems.

Po pietų sėdu prie kompiuterio rūšiuoti elektroninių laiškų. Bandau įsivaizduoti, kaip elgčiausi, jei mane kas bandytų apšmeižti ir sutriptyti. Žinoma, daryčiau taip pat, kaip ir ponas Ledkalis – ginčiau savo reputaciją ir interesus. Viena vertus, pateisinu jo norą mane papirkti. Bet kokia informacija gali padėti sustabdyti šmeižiką. Kita vertus, persekioti žmones – nesveika. Nusprendžiu, kad jis man nepatinka. Pirmiausia, jis kreipėsi ne į tą žmogų, o ir jo motyvai abejotini. Antra, jis turi tiek pinigų, kad informacijos gaus ir be manęs.

Baigusi darbą, plepėdama telefonu su Čeise išeinu įkvėpti užteršto miesto oro. Spūsčių metu net pritrūksta deguonies. Mielai gyvenčiau kur nors atokiame kaimelyje, name su vaizdu į mišką ar ežerą. Kapstyčiausi gėlių darželyje ir sodinčiau daržoves. Gaila, bet mano atlyginimas leidžia tik svajoti toliau.

– Čeise, kiek suplojai už bilietus? – klausiu. – Ką?! Tau galvoj negerai? Už cypimą – dvidešimt šeši doleriai? – Jai tikrai bėda su galvele. Neketinu duoti pinigų už bilietus. Taip ir pasakau: – Moki tu, nes esi išprotėjusi. Aha, pasvajok. Antro karto nebus. – Ji tikisi, kad dar kada eisiu su ja į tą cirką. – Palauk, – paprašau.

Žiūriu ir netikiu savo akimis. Prie šaligatvio sustoja pažįstamas automobilis.

– Tikriausiai juokauji... – nesusilaikau. – Ką? Čeise, čia ne tau. Turiu baigti, iki.

Suraukusi kaktą, sukryžiuoju rankas ant krūtinės ir stebiu prie manęs artėjantį *pabaisiuką*. Vyras nei piktas, nei atsipalaidavęs. Atžingsniuoja kaip robotas ir prabyla grėsmingu tonu:

– Prašau važiuoti su manimi. Automobilis jau laukia.

– Kad laukia, tai matau, bet nežinau, kieno jis, – patraukau pečiais. – Gero vakaro, – ir pasisuku eiti.

– Ponas Argentas laukia jūsų.

Neapsikentusi grįžtu prie *pabaisiuko* ir kumščiais įsiremiu į klubus.

– Jūsų ponas gali laukti net paties Dievo, man tai nerūpi. Pra-neškite jam, kad nustotų siuntinėti jus kaip šunyti. Tuščias išteklių eikvojimas.

Apsaugininkas sumirksi kelis kartus. Iš pradžių pamanau, kad svarsto, ką atsakyti, bet greitai suvokiu, jog jis klausosi balso, sklindančio iš ausinės. Regis, vyksta tiesioginė transliacija. Ar tai tikrai įmanoma?

– Važiuosite su manimi, – įsako apsaugininkas lyg niekur nieko.

– Jis viską girdėjo? – paklausiu, ir *pabaisiukas* linkteli. – Eina sau, – atsidūstu.

Dievaži, tokio profesionalumo dar nemačiau. Nei šefas, nei jo pavaldiniai nereiškia jokių emocijų. Visi kaip iš vienos gamyklos. Nepatenkinta ir ižeista įsėdu į automobilį, apsaugininkas uždaro dureles. Važinėjimas pas poną Argentą tapo antruoju mano darbu. Tik atlyginimo niekas nemoka, o dar už taksi turiu susimokėti pati. Kai sužinos Sisi Gregorian, tai ir pirmojo darbo kaipmat neteksiu.

Lydima nepažįstamo asmens pasiekiu ištaigingąjį kabinetą. Ledkalnis sėdi gale stalo, įbedęs akis į nešiojamojo kompiuterio ekraną. Pilka spalva jam netinka. Atrodo kaip iš morgo. Stovėdama netoli durų laukiu, kol ponas Argentas teiksisi prabilti.

– Panele Mei, – kreipiasi jis, nė nepažvelgęs mano pusėn. Su-prantu, kad nesu modelis, bet laikytis etiketo vis dėlto privalu.

Nesulaukęs nė žodelio iš mano burnos, jis pakelia pilkas akis ir abejingai nužvelgia mane. Taip jau geriau.

– Labas vakaras. Jei sakyčiau, kad man malonu, meluočiau. Niekaip negaliu suprasti, kodėl atsiunčiate savo paba... – mikliai užsičiaupiu, kol neprisiviriau košės, atsikrenkščiu, – atsiunčiate savo darbuotoją ir vežiojate mane po Niujorką. Nepamenu, kad būčiau pageidavusi asmeninės ekskursijos po miestą.

– Ar apsvarstėte pasiūlymą? – klausia jis, lyg prieš tai nebūčiau kalbėjusi.

Įsižeidžiu. Nesu svarbi persona, bet jis toks nepagarbus. Chamas!

– Nesupratau? – suraukiu antakius.

– Daviau jums laiko apsispręsti. Supraskite mane teisingai, – jis pagaliau atsistoja, – nesiroošiu vilkinti laiko ir leisti šmeižiamas.

– Tai tik bulvarinis skaitalas. Kodėl tiesiog nenuleidžiate visko juokais ir negyvenate toliau? Juk tai tik melas ir paskalos, – priduriu neiškentusi.

Kodėl jis toks smulkmeniškias ir principingas? Tegu įsileidžia į vidų šiek tiek paprastumo, ir gyventi bus daug lengviau.

Vyras prisitartina per kelis žingsnius ir stoja į akistatą su mani. Kokia *garbė*. Vis dėlto galėtų stovėti šiek tiek atokiau.

– Iš kur žinote, kad tai melas, panele Mei?

– Aš taip manau.

– Tada jūs viena iš nedaugelio, nes didžioji dalis mano kitaip, – paaikškina padėtį jis ir stebeilija man į akis. Man net plaukeliai ant sprando pasišiaušia. – Esu paduotas į teismą už nusikaltimą, kurio nepadariau. Man gresia baudžiamoji atsakomybė. Negaliu susitelkti į darbą ir verslą, nes privalau bendrauti su advokatais, ieškoti siūlo galo. Mano kompanija patiria nuostolių, o kažkam tai yra naudinga.

– Aš negaliu jums padėti, – nepasiduodu.

Man nusvyra pečiai. Aš stengiuosi jį suprasti ir atrodo, kad pavyksta, bet neturiu galimybės jam padėti. Aš tik vargšė mergina su savo problemomis. Kaip dar šiam vyrui išaiškinti, kad esu jam nenaudinga?

– Galite, – atkerta jis.

Beviltiškas tipas!

– Šiandien ponias Gregorian sakė nenutuokianti, kas atsiuntė jai tą informaciją. Ji nepamena, koku būdu ją gavo. Daugiau neturiu ko pridurti.

– Kokio senumo medžiagą dedate į žurnalą?

– Nežinau, naujaisiu, – patraukau pečiaus.

Ar aš ką tik jam padėjau? Už dyką?

– Vadinas, klaidinanti informacija turėjo atkelti aną savaitę. Ar aš klystu? – jis kilstelė smakrą.

Jau ir taip esu žemesnė visais dvidešimčia centimetrų, bet kai jis užriečia nosį, jaučiuosi kaip nykštukė. Man jis visai nepatinka.

– Tikriausiai.

– Panele Mei, prašau jūsų pasistengti, – paragina jis.

Žiopteliu iš pasipiktinimo. Tegu džiaugiasi, kad neišbėgau iš jo kabineto ir neišplurpiau apie jo ketinimą mane papirkti.

– Aš ne CŽV agentė, pone Argentai. Aš eilinė asistentė. Prašau jūsų daugiau negaišti savo brangaus laiko ir skirti jį darbui, – ir apsisukusi žengiu pro duris.

– Aš dar nebaigiau, – jo balsas tapo grėsmingas.

Sustoju kaip įbesta. O pykti jis vis dėlto moka!

– Redakcijoje yra trys stebėjimo kameros. Paprašykite ponios Gregorian, kad duotų jums vaizdo įrašų kopijas. Jei informaciją atnešė šmeižikas, galbūt jį atpažinsite. Galite apklausti pasiuntinukus ir turėsite už ko užsikabinti, – sakau.

Stoviu atsukusi jam nugarą, jaučiu veriamą žvilgsnį.

– Jūs esate labai įžvalgi, panele Mei.

– Čia įžvalgos nereikia, – atkertu taip pat šaltai. – Viso gero, pone Argentai. Tikiuosi, daugiau nesusitiksime.

Nelaukusi atsakymo patraukiu į liftą. Jaučiuosi sutrikusi. Manoje žmogiškasis faktorius labai išreikštas. Tik gaila, kad taksistui to nepakaks.

Lauke mane pasitinka *pabaisiukas* ir paprašo sėstis į automobilį. Na, bent šioks toks atlygis už protingą mintį. Po keturiasde-

šimties minučių tylos pasiekiu namus. Labai nenorėjau, bet turėjau pasakyti adresą. Reikės keisti ne tik darbą, bet ir gyvenamąją vietą.

Opera. Opera. *Opera*aaa. Nekenčiu operos. Ar fantomas, ar Romeo su Džuljeta, man neįdomu. Mielu noru šimtus kartų skaityčiau tą pačią knygą nei stebėčiau kniaukiančias kates. Po pustrėčios valandos kančių noriu tik numirti. Čeisė neužsičiaupdama dalijasi įspūdžiais. Padėkite man kas nors, prašau! Nevilties kupinomis akimis dairausi aplink ieškodama, kas ištrauks mane iš čia. Teatro vestibulis pilnas žiūrovų. Tarp suknelėmis vilkinčių moterų jaučiuosi nejaukiai su savo klasikiniu juodu kostiumėliu. Kažkokia blanki.

– Ive, ko tu tyli? Pasakyk ką nors, – suinkščia draugė, mums išeinant į lauką.

– Tikiuosi, tau patiko? – šypteliu, ir draugė suploja delnais.

Su raudona aksomine suknele ji atrodo gundomai. Vyrai vogčiomis nužiūrinėja ją, o Čeisė maivosi tik dar labiau. Kraipydama galvą kedena šviesias ilgas garbanas.

– Rytoj patiks ir tau. Andrėjus pristatys keletą naujų darbų.

– Tik dėl to ir esu čia, – primenu jai.

Andrėjus – buvęs Čeisės vaikinai. Po mėnesio draugystės jie du apsigyveno kartu, o po pusmečio išsilakstė kas sau. Nesutapo charakteriai. Bet jis talentingas fotografas, menininkas ir gana šiltas žmogus. Geba akimirkoje įamžinti gyvybę. Visos jo nuotraukos atrodo taip, tarsi kvėpuotų. Norėčiau ir aš kada nors išmokti pagauti gerą kadrą. Mėgstu fotografuoti, bet tai tik hobis. Giliai širdyje jaučiu, jog tai susiję su kažkuo labai artimu, tik negaliu apčiuopti ryšio. Dalis mano prisiminimų užkasti labai giliai.

– Ar jis vis dar vienišas? – pasmalsauju.

– Kas? Andrėjus? – klausia draugė, lyg nesuprastų, apie ką aš. – Na, tikriausiai, nesidomėjau, – apsimeta, kad jai neįdomu.

– Mhm, – šypteliu.

Čeisės akyse vis dar žiba žvaigždutės, kai užsimena apie Andrėjų. Tikiu, kad ji jaučia tam vyrui daug daugiau nei simpatiją ir kūnišką trauką. Judviejų ryšys buvo ypatingas. Nežinau, kodėl jiems neišėjo pakreipti santykių tinkama linkme. Abu protingi, mylintys gyvenimą ir gebą juo mėgautis. Jų draugystėje neižvelgiau nė vieno ryškaus charakterių skirtumo, kuris rėžtų akį. Viliuosi, kad jie grįš vienas pas kitą.

Toliau vakaroti nusprendžiame mano nuomojamame bute. Nors jis ir nedidelis, bet man pavyko erdvę paversti namais. Labai mėgstu dekoracijas ir kitokias interjero detales. Jos suteikia šilumos ir jaukumo. Dvigulė lova nukrauta dekoratyvinėmis spalvotomis pagalvėlėmis. Komoda apstatyta statulėlėmis ir krištolo rutuliais su namukais viduje. Jie man primena fantazijų pasaulį, kuriame gali pasislėpti, kai jautiesi vienišas.

Ar ponas Argentas taip pat jaučiasi vienišas? Gal dėl to slepiasi po abejingumo ir atšiaurumo kauke? Gaila, bet man taip nepavyksta. Visos emocijos atsispindi veide. Kartais tai ne tik nepadaeda, bet ir pakiša koją. Ponui Argentui lengva mane perprasti, o aš neturiu žalio supratimo, kas jis per paukštis.

– Ive, kur klajoji? – krimsdama alyvuogę kreipiasi Čeisė.

– Hm... kaip visada, – nekaltai šypteliu. – Kokią programą, sakei, pasirinko tavo tėvas? – pakeičiu temą.

– Gydymųjų masažų ir reabilitacijos. Mankštos ir panašiai. Neprisimenu tų mokslinių terminų, – draugė pamojuoja ranka ir gurkšteli šampano iš raudono stiklo taurės.

– Ir man reikėtų pasimankštinti. Kai teko pabėgioti, supratau, kad nesu pajėgi atlikti tam tikrų dalykų, – prisipažįstu.

Kalbėti apie save man nelengva. Nesu tikra tuo, ką šneku. Jei teigiu, kad man patinka balta spalva, pati nesu tuo tikra visu šimtu procentu. Lyg smegenyse trūktų mažytės atkarpos spragai užpildyti. Todėl man patinka analizuoti kitus.

– Jei bijai, galiu paskambinti gydytojui Dvaitui. Ive, turi pasidaryti tyrimus. Praėjo nemažai laiko, o ryškaus progreso nematyti.

– Čeise, prašau, nereikia, – maldauju jos, kad paliktų mane ramybėje. – Tu esi viskas, ką turiu, ir pažįsti mane geriausiai. Neskaitant gydytojo Dvaito. Žinai, kaip man tai nepatinka.

– Reikia, Ive.

– Kartais tavęs nekenčiu, – suraukiu kaktą ir ištuštinu taurę.

Alkoholį vartoju ypač retai ir labai mažais kiekiais. Daugiausia dvi taurės per vakarą.

– Gal nuskambės žiauriai, bet džiaugiuosi, kad atsidūrei būtent toje ligoninėje, ir mudvi susipažinome. Tądien aš radau seserį, – taria ji susigraudinusi.

Ak, manoji Čeise. Alkoholis atrišo jai liežuvį. Neįmanoma nekęsti tų, kuriuos myli.

Andrėjaus galerija milžiniška. Šimto kvadratinų metrų ploto salės sienos nukabinėtos fotografijomis. Vidury salės pastatytos laikinos sienelės, ant jų puikuojausi naujaisi darbai. Fotografas pirmenybę teikia gamtai, bet nevengia ir portretų. Dėl nežinomos priežasties pastarieji mane domina labiausiai. Šypsenos, įamžintos nuotraukose, atrodo tokios tikros. Jaučiuosi kaip 3D filme. Įsivaizduoju save modelio vietoje. Pirmą kartą gyvenime taip trokštu būti fotografuojama. Jaučiuosi lyg gyvenčiau. Negaliu atitraukti akių nuo įamžintų žmonių veidų, sugautų laimės ar kitų teigiamų emocijų. Spoksau į meno kūrinius taip, lyg pirmą kartą matyčiau paveikslą. Nesuprantu, kas vyksta. Manyje dedasi nepaaiškinami dalykai. Kaupiasi nerimas.

Čeise nardo tarp žmonių, ieškodama progos pasikalbėti su Andrėjum. Čia tiesiog verda jausmai. Žmonės grožisi menininko darbais. Girdžiu, kaip jie šnabždasi ir giria Andrėjų. Jis – teisingame gyvenimo kelyje.

O kaip man rasti savo kelią? Esu sutrikusi, kamuojama abejonių. Sėdžiu įsikabinusi į menkai apmokamą darbą ir bijau ieško-

ti ko nors geresnio. Nedrįstu žengti iš savo burbulu, susidurti su realybe. Manyje slypi baimė ir dar vienas neatpažintas jausmas, užslėptas giliai krūtinėje. Žinau, kad jei atversiu tą skrynutę, susidoroti pati viena nepajėgsiu. Joje slypi kažkas bloga.

Prie manęs prisiartina iki ausų išsišiepusi Čeisė. Nors žinau laimės priežastį, laikau liežuvį už dantų. Draugė pribėgusi stipriai mane apkabina, padeda galvą man ant peties.

– Ive, aš tave myliu, – ištaria svajingai.

– Malonu tai girdėti, – sukikenu.

Ji pasikalbėjo su Andrėjumi. Girdžiu laimės varpus.

– Ta proga siūlau mudviem nueiti į grožio saloną. Pasilepinsime, pakeisime šukuosenas. Na, žinai, moteriški malonumai, – užsisvajoja ji.

– Ir kokia proga?

– Ivana, neapsimesk, kad nesupranti! – įsižeidusi surinka draugė.

– Suprantu, mažute, suprantu, – tyliai juokiuosi.

Ak, ta meilė! Jau geriau Čeisė kvaršintų galvą Andrėjui, nei man zyztų apie svetimas „dešreles“. Žmogus nori mylėti ir jaustis mylimas. Jaudinamas laukimas, virpuliukai, lakstantys po kūną, gaivališka aistra – štai ko trokšta kiekvienas iš mūsų. Gamta mus sukūrė, kad mylėtume, jaustumė ir duotume tą patį mainais. Du žmonės pagimdo naują gyvybę. Tai didžiausias stebuklas.

Iš pat ryto redakcijoje pasirodo Argento pakalikas ir pareikalauja iš Sisi Gregorian vaizdo kamerų įrašų. Jaučiuosi kaip išdavusi tėvynę. Mano viršininkė šokiruota, kad paviešinta informacija apie darbuotojų filmavimą. Gabrielis Argentas – redakcijos priešas. Tik aš manau kitaip. Tikiuosi, neklystu.

Dėl saugumo apie mane nebuvo užsiminta nė žodeliu, ir Sisi nenumano, iš kur Argentas gavo šią slaptą informaciją.

Tykiai sėdžiu prie savo rašomojo stalo ir bandau susitapatinti su aplinka. Kaip driežiukas, tupintis ant uolos. Mane griaužia kaltė, bet teisybės troškimas irgi nesnaudžia. Kurią pusę turėčiau palaikyti?

Jaučiuosi kaip nesava. Nesugebu susikaupti darbui, mintys klaidžioja kažkur toli. Neturėčiau kištis, kur nereikia. Kas aš tokia, kad teisčiau kitus? Nepažįstu pono Argento ir negaliu užtikrinti, kad jis nėra smurtautojas, o panelė Berklei – ne aferistė. Tačiau nuojauta man kužda, kad jis nėra blogas. Atmetus visus minusus, Argentas – tvirto charakterio žmogus ir tikrai ne nusikaltėlis.

Po darbo išskubu lauk. Nežinia kodėl viliuosi, kad manęs vėl lauks juodas automobilis, ir *pabaisiukas* lieps važiuoti kartu. Tai kvaila, bet jaučiuosi sutrikusi. Noriu padėti tam žmogui. Buvau net įsmukusi į viršininės kabinetą ir pabandžiau įsibrauti į jos kompiuterį. Deja, turėjau nedaug laiko, todėl atkurti slaptažodžio nepavyko. Nesuprantu, iš kur, bet kompiuterius moku valdyti puikiai.

Lauke susirišu plaukus į kasą ir pamindžikuoju, pavaikštau ratais. Tariu sau, kad *pabaisiukas* vėluoja. Kaip ir Čeisė. Kas man darosi? Visai susisuko protas. Kasu sau duobę, ir Čeisė šįkart niekuo dėta.

Mano didžiam nusivylimui, prie šaligatvio sustoja Čeisės do-džas. Niūrios nuotaikos apimta įsėdu į mašiną, tylėdama užsisegu saugos diržą. Tiesa tokia, kad esu prastai nusiteikusi ir nebegaliu priimti racionalių sprendimų. Man pats laikas pasikonsultuoti su gydytoju Dvaitu.

– Šiandien tu labai tyli, – pakomentuoja Čeisė, prie namų mums lipant iš automobilio.

– Skauda galva, atleisk, – kreivai šypteliu.

– Ar...

– Ryt iš pat ryto paskambinsiu į kliniką. Pažadu, – nutraukiu ją.

– Gerai, – palinguoja galvą Čeisė.

Meluoti man sekasi sunkiai, bet galvą tikrai skauda. Grįžusi namo, juodą kostiumėlį pakeičiu sportinėmis kelnėmis ir aptempta palaidine ilgomis rankovėmis, tada susirangau ant lovos priešais televizorių. Tikriausiai atlikau savo darbą ir Gabrieliui esu nebereikalinga. Keista, bet jaučiuosi apgauta.

Žmonės tik ir ieško sau naudos, nekreipdami dėmesio, kaip jaučiasi kiti. O aš rizikuoju darbu, kad padėčiau verslo rykliui išsisukti. Kvaiša, ne kitaip. Kodėl jis pasirinko mane? Gal pasirodžiau naivi? Tikriausiai.

Aštuntą valandą vakaro suskamba durų skambutis. Čeisė įprastai įeina nesibeldusi. Bambėdama, kad turiu keltis iš lovos, nes durys neužrakintos, atidarau jas ir suakmenėju. Priešais mane stovi *pabaisiukas*. Šiek tiek nejauku, nes buto numerio jam nesaikiau. Iškišu galvą į koridorių apsidairyti, ar jis tikrai vienas. Įsitikinusi, kad vienas, žingteliu prie jo ir nutaisau gudrią šypsena.

– Vis dėlto jis neketina manimi atsikratyti, tiesa?

– Ne, panele Mei, – atsako *pabaisiukas* dalykišku tonu.

– Galite jam perduoti, kad kol kas neturiu jokių naujų žinių, – sakau didžiuodamasi savimi.

Niekšelis be manęs – kaip be rankų. Pasijuntu svarbi, todėl galiu bent iš dalies valdyti padėtį.

– Jums derėtų persirengti.

– Jis mus girdi? – pasmalsauju šypsodamasi vis plačiau.

Pabaisiukas linkteli. Tyliai sukikenu ir paprašau jo palaukti už durų. Puolu naršyti spintoje. Ištraukiu naują šilkinę juodos spalvos palaidinę ir tamsiai mėlynas aptemptas kelnes. Kodėl taip stengiuosi, neišvaizduoju. Na, susitiksiu su neeiliniu ponu.

Prieš išeidama iš buto pasileidžiu plaukus ir pakedenu, kad atrodytų puresni. *Pabaisiukas* draugiškai linkteli (bent jau taip manau), ir abu išeiname į gatvę. Tikrai nenumanau, kas manęs laukia, kai susitiksiu su ponu Argentu, bet akivaizdu, kad dar kurį laiką būsiu jam reikalinga.

Šįkart mane atveža į visai kitą vietą, į Manhatano pakraštyje esantį nedidelį prabangų prancūzų restoraną „La Rive“. Prasivėrus automobilio durelėms, ilgokai dvejoju, ar išlipti, klausiamai pažvelgiu į *pabaisiuką*. Šis mosteli ranka į restorano duris:

– Ponas Argentas laukia.

– Gal vežkit mane namo, gerai? – sakau sutrikusi.

– Ne.

Susitikti biure – tai visai kas kita, nei eiti į restoraną. Jei kas nors pamatys mudu drauge, neabejotinai išlėksiu iš darbo. Sisi iškart supras, kad tai aš išplurpiau konfidencialią informaciją. Už tai mane gali paduoti į teismą. Višta!

Nenorom žengiu į vidų kartu su palyda. Restorano salė pilna žmonių, ant stalų, uždengtų sniego baltumo staltiesėmis, dega raudonos žvakės. Lempų šviesos prislopintos, ir tai teikia privatumo. Labai romantiška. Nė karto nesu buvusi Prancūzijoje, bet tikiu, kad ten, kaip ir čia, dvelkia meile.

Mane nuveda prie staliuko pačiame salės gale, už širmos. Kuo toliau, tuo darosi silpniau. Nei mano drabužiai, nei aš pati čia netinku. Maldaujamai žvilgteliu į *pabaisiuką*, kuris man pradeda patikti, bet jis tik apgailestaujamai nusišypso.

Prie stalelio sėdi *jis*. Pasitempęs, vilki juodą prabangų kostiumą, stebi mane. Džentelmeniškai atsistojęs užsisėga švarko sagą.

– Panele Mei, – kreipiasi abejingai.

Ką gi, turiu pratintis prie tokio balso tembro: žemo ir šalto. Nužvelgiu jį nuo galvos iki kojų. Gražus, bet man nepatinka.

– Pone, – linktelio.

Pabaisiukas atitraukia man kėdę, o Argentas čaižo žvilgsniu. Geriau jau būčiau likusi namie.

– Esu dėkingas, kad atvykote.

– Ar turėjau iš ko rinktis? – mesteliu atžagariai.

Gana tų žaidimų ir apsimestinio mandagumo. Aš pikta. Ne, aš įsiutusi!

– Tikriausiai nelabai. Vyno ar šampano? – pasiteirauja.

– Rinkčiausi tiesą, – sakau. Jis net sutrinka. – Kodėl aš čia? Jei nesuprantate, pasakysiu, kad per jus galiu netekti darbo. Labai rizikuojau su jumis vien tik kalbėdama, o dabar dar kartu sėdžiu restorane! Pats sakėte, kad kažkas nori jus sužlugdyti. Bet kodėl tempiatės ir mane? – spaudžiu jį.

Argento veidas apsiniaukia, žvilgsnis tampa bauginamas. Nors išsigandau, stengiuosi to neparodyti. Jis liepia apsaugininkui pasišalinti ir palinksta prie manęs. Ant smakro jau matyti juodi barzdos šereliai. Atrodo labai seksualiai. Mintyse net sumurkiu.

Ive, susiimk!

– Jūs nė nenumanote, kuo rizikuojau aš, panele Mei, – nugriaudė balsas.

Jis stengiasi mane įbauginti, priversti patylėti, bet aš pasiryžusi eiti iki galo. Pasiremiau alkūnėmis į stalą, nors tai nemandagu, ir pasilenkiu arčiau, kad mūsų akys būtų viename lygyje.

– Ko tu nori, Gabrieli? Kitaip nei tau, man darbas svarbus. Nė neįsivaizduoju, kodėl tau padėdu. Tiesiog netikiu, kad iš tiesų ją sumušei, nors tai ne mano reikalas.

Atsikračiau formalaus kreipinio. Likome tik mudu. Abu mes iš kūno ir kraujo, todėl neketinu jo garbinti.

– Ar tikrai tiki manimi? – klausia jis jau švelniau.

Sutrikusi pažvelgiu į pilkas akis. Kodėl jam taip svarbu, tikiu aš ar ne?

– Mano nuomonė nieko nereiškia, pone Argentai, – ir atitraukiu, nes jis mane trikdo.

Bandau kovoti su vėjo malūnais kaip Don Kichotas, bet nesiseka. Visais įmanomais būdais stengiuosi atlaikyti jo žvilgsnį. Suskamba telefonas, ir ponas Argentas tyliai susikeikia, kumščiu trenkia į stalą. Net krūpteliu.

Atsiliepęs į skambutį kalba trumpai ir griežtai. Užjaučiu jo pašnekovą. Išjungęs telefoną, atsiremia į kėdės atlošą. Ir prabyla nukreipęs akis į šoną:

– Ar gali patekti į Gregorian kompiuterį?

– Ir vėl? Rimtai?! – rikteliu netekusi kantrybės. – Kokia dar kalba jums paaiškinti? – klausiu stodamasi. Tas tipas beviltiškai užsispyręs ir trokšta kraujo. – Daugiau manęs nevelkite į savo reikalus. Gana to agentų žaidimo. Man ne penkiolika, kad stačia galva nerčiau į nemalonumus.

Pasisuku eiti, bet jis pašokęs čiumpa mane už rankos ir priglaudžia sau prie krūtinės. Dar niekad nebuvo taip išsigandusi. Spoksau į jį didelėmis mėlynomis akimis, jaučiu, kaip įtampa kūne pasiekia aukščiausią tašką.

– Suprantu, kad nepasitiki ir bijai.

– Ne, tu nesupranti, – suurzgiu suraukdama kaktą, nes nuo skausmo plyšta galva.

– Ivana, – kreipiasi jis švelniai, – neišeik.

Gabrieliui kažkokių stebuklu pavyksta mane perkalbėti. Nu-stoju priešintis, ištraukiu savo ranką jam iš gniaužtų, vėl atsisėdu.

– Gerai. Bet gana sukti ratais, – pareiškiu. – Vis dar neįsivaizduoju, kaip galiu jums padėti. Iš tiesų manau, kad jūs ir be manęs susitvarkytumėte. Esate galingas ir įtakingas. Taigi kodėl aš?

– Nes tu tiki manimi.

Jis pribloškia mane savo žodžiais. Aš sutrikusi, bet tai nereiškia, kad tikiu juo šimtu procentų.

– Man tai panašu į išnaudojimą, nepykite, bet tikrai taip atrodo. Ar pagalvojote, kas bus, jei kas nors pamatys mudu? Ką žmonės pamanytų?

– Man nesvarbu, – atkerta jis. Balsas vėl šaltas ir šiurkštus.

– Tai kodėl taip rūpi straipsnis? Ar bandėte pasikalbėti su pačia panele Berklei? Tarpusavyje išspręskite nesutarimus. Sakot, kad kažkas jus šmeižia. Tai kodėl ji padavė jus į teismą?

– Nei aš, nei mano advokatai neįstengiamo su ja susisiekti.

– O liudininkai? Yra bent vienas?

Juk turi būti siūlo galas, nebent ponas Argentas iš tiesų kaltas.

Gabrielis nutyla ir sunėręs rankas po smakru stebi mane. Neįstengiu išskaityti jo nuotaikos. Pradedu nervintis, nes aš bandau išsiaiškinti esminius dalykus, o vyras tik spokso į mane. Blankioje žvakių šviesoje galiu įžiūrėti įsitempiančius veido raumenis. Ponas Argentas dėl kažko negali apsispręsti.

– Ar sutiktum rytoj vakare pavakarieniauti mano namuose? – galiausiai prabyla.

Netenku žado.

Širdis pradeda plakti kaip patrakusi. Krūtinė kilnojasi išduodama susijaudinimą. Po velnių, noriu! Tikrai noriu dar kartą su juo susitikti, tik nežinau, ar Gabrielio Argento namai tam tinkamiausia vieta.

– Ivana, ar sutinki? – pakartoja klausimą jis.

Negaliu prabilti, tik palinksiu.

Pirmą kartą Gabrielis nedrąsiai šypteli. Pati savimi stebiuosi. Juk jis man nepatinka. Gabrielis Argentas labai piktas, nuožmus vyras. Veidas nuolat abejingas. Ryškūs skruostikauliai, kampuo-tas smakras, apžėlęs trumpais šereliais, tik dar labiau sustiprina įvaizdį. Šis vyras nepasiekiamas, bet vargu ar pats nori būti kitoks.

– Noriu paprašyti tavęs dar vieno dalyko, – jo tonas vėl oficialus, o šypsenos lyg nebūta.

– Taip, – tesugebu išlemti.

– Rytoj pabandyk panaršyti Sisi kompiuteryje. Ji tikrai kažką slepia. Manau, meluoja mums abiem. Iš darbo išeik valanda anksčiau, tave paims Piteris ir atveš pas mane.

– Aš nežinau slaptažodžio, – atsidūstu. – Bandžiau šiandien tai padaryti, bet...

– Tikrai? – nusistebi jis.

Prisimerkiu ir dėbteliu į priešais sėdintį vyrą. Jis jau nebe toks nenusipėjamas.

– Neapsimeskite, kad to nesitikėjote.

– Tikėjaisi, – atsako jis, ir lūpų kampučiai truputį pakyla.

Visgi galiu pralaužti ledus. Jis užsiauginęs labai storą odą, bet viduje slepiasi šis tas gražaus.

– Aš pabandysiu, – kukliai nusišypsau prikandusi lūpą.

Gal ir galėtume tapti draugais. Na, bent jau gerais pažįstamais.

Gabrielis užsako man baltojo pusiau sauso prancūziško vyno. Pavadinimo negaliu ištarti, nes nesiverčia liežuvis. Galiausiai mums pavyksta sėdėti kaip normaliems žmonėms ir nesivelti į konfliktą. Fone girdėti švelni lėta muzika. Jaučiu, kaip raustu. Padavėjas atneša man taurę ir mandagiai nusišypso. Gabrielis nenuleidžia nuo manęs akių.

– Ko norėtum paragauti? – klausia akylai stebėdamas mano reakciją.

Čia tik man taip atrodo, ar galvoje jis turi kažką kita?

– Niekada neteko ragauti prancūziškos virtuvės patiekalų, – tyliai atsakau.

Nenuleidžiu nuo jo akių. Ar aš galvoje tikrai turėjau prancūziškus patiekalus?

Vyras tylėdamas pakreipia galvą ir kiek pamąstęs šypteli.

– Man patinka pirmi kartai, – atsako kuo ramiausiai.

Nesusilaikiusi sukikenu. Negaliu susikaupti, kai jis taip įdėmiai seka kiekvieną mano judesį. Tikrai negaus nieko daugiau, net jei norėtų. Bet tai žinau tik aš.

– Dėkoju, nesu alkana. O vynas man patiko.

– Tik vynas?

– Manųčiau, man jau metas namo, – atsakau.

Gabrielis atsistoja kartu su manimi ir ruošiasi išlydėti į lauką. Negaliu to leisti. Bandau jį sulaikyti atrėmusi ranką į krūtinę, tačiau jis neatstoja. Jaučiu, kad po rūbais slepiasi tvirtas kūnas. Iškart atitraukiu ranką ir užkišu už nugaros. Gabrielis laukia. Blankioje lempų šviesoje pažvelgiu jam į akis.

– Nelydėk, – paprašau.

– Anksčiau ar vėliau mus pamatys, – sako jis.

Papurtau galvą. Žinau, kad to nebus.

– Susitiksime rytoj vakare. Gero vakaro, pone Argentai.

– Iki pasimatymo, Ivana.

Palieku jį stovėti už širmos. Nuleidusi galvą išeinu į lauką, ir iškart prisistato mano *pabaisiukas*. Įdėmiai nužvelgiu aukštą stambų vyrą.

– Tu tikriausiai Piteris? – klausiu, ir jis mandagiai linktelia. – Pradedi man patikti, Piteri, – sakau, ir vyras išrausta. – Čia draugiškas pastebėjimas, – sukikenu, ir jis įsodina mane į automobilį.

Nemėgstu nuomonės apie žmones susidaryti iš pirmo žvilgsnio. Tokia nuomonė dažniausiai būna klaidinga. Kaip ir *pabaisiuko* atveju. Jo atšiaurumas – tik kaukė. Dar pridurkime grėsmingą išvaizdą, štai ir visas komplektas!

Gaila, bet Gabrielio nesugebu perprasti. Įprastai mergišius galima atpažinti iš tolo. Jie arogantiški, dievina save ir įsivaizduoja, kad pasaulis sukasi tik aplink juos. Ponaičio Argento atžvilgiu nerandu nė vieno tinkamo apibūdinimo, išskyrus „grėsmingas“. Jis ir giltinę galėtų išgąsdinti. Tačiau po kelių susitikimų pastebiu šiuokius tokius pokyčius. Jei mane kas kaltintų nebūtais dalykais, gal ir aš elgčiausi atšiauriai. Hm... Visgi Gabrieliui svarbu, kad aš juo tikiu.

Grįžusią namo mane prie buto durų pasitinka Čeisė, vilkinti šilkiniais naktinukais. Stovi suraukusi antakius ir piktai trepsikoja. Pasisveikinu nutaisiusi katinėlio žvilgsnį ir atrakinusi buto duris pakviečiu vidun. Mano draugužė įtūžusi. Lažinuosi, kad matė, kaip *pabaisiukas* išsiveža mane.

– Ivana Mei, kur, po galais, tave velnias nešioja? – klausia piktai. – Sakei, daugiau nesusitiksi su tuo ponu, bet pro durų akutę mačiau, kaip išeinu su jo apsaugininku. Kaip tai suprasti? – pareikalauja atsakymo.

– Jis prašė mano pagalbos, – patraukau pečiais.

– Eik tu sau! – nusivaipo ji. – O tu vienintelė, kuri gali padėti?!
Ive, jis varto milijonus! Tavo pagalbos jam reikia mažiausiai. Jis
sumušė tą manekenę. Ar apie tai susimąstei?

– Jis to nedarė, – atsakau ir einu į vonios kambarį persirengti.

– Ką?! Gal tau smegenų vingiai išsilydė?! – rėkdama iš paskos
atleikia draugė.

– Ei! – užsipuolu. – Gal galiu turėti šiek tiek privatumo? – ir
pabandau uždaryti duris, bet Čeisė nepasiduoda.

– Manęs neturėtum gėdytis, Ive. Tu tikrai juo tiki? – klausia
jau ramiau.

Nusiginkluodama atsisėdu ant vonios krašto ir pažvelgiu į
draugę. Ji teisi. Po velnių, ji teisi!

– Tau jis patinka?

– Ką? Ne, – numykiu. – Aš jo nepažįstu.

– Aha, bet tiki, kad jis nemuša moterų. Geležinė logika!

– Čeise, jaučiu, kad jis nekaltas. Jis neprašė manęs užmušti
žmogaus. Nori tik paslaugos, ir tiek.

– Už dyką? Taip ir patikėjau, – susiraukia ji.

– Pakvietė vakarienės, – prisipažįstu nedrąsiai.

– Ką aš praleidau? – draugė sukryžiuoja rankas ant krūtinės.

– Niekas, – parodau jai liežuvį.

– Dievaži, jis tau patinka, – sukužda ji.

– Ne. Ne! Dabar dink, man reikia persirengti, – ir šypsodama
si išgrūdu ją lauk.

Pirmiausia turi pažinti žmogų, kad galėtum pajauti jam šiltus
jausmus. Neįmanoma vos tik pamačius įsimylėti ir kloti po kojo-
mis žvaigždes. Čeisė klysta manydama, kad Gabrielis man patin-
ka. Vyrai į moteris žiūri kaip į trofėjų. Ypač turtuoliai. Esu šimtu
dešimčia procentų tikra, kad aš jam taip pat nepatinku. Rūpiu
tik dėl naudingos informacijos. Ateityje mudviem gal ir pavyktų
susibičiulianti, bet tik tiek, ne daugiau. Aš jam į porą netinku.